

Arrest

**nr. 34 170 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 augustus 2009 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2009, en de beschikking van 28 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 9 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die loco advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Iraanse nationaliteit verklaart op 14 augustus 2003 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 19 augustus 2003 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 22 oktober 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 april 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 7 mei 2004 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State.

Op 12 mei 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 april 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 4 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie –en asielbeleid de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 19 augustus 2003 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken die op 9 april 2004 bevestigd werd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat de betrokkene op 12 mei 2009 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij een nationaliteitsbewijs en een attest van de Iraanse ambassade dat de betrokkene zich er aanbood om een identiteitskaart te krijgen naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dergelijke documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de Belgische asielinstanties nooit stelden dat hij niet de identiteit en nationaliteit zou hebben die hij beweerde te hebben. Overwegende dat de betrokkene een medisch attest naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds dezelfde zijn waarbij opgemerkt moet worden dat de motieven van de betrokkene om zijn land van herkomst te verlaten reeds behandeld werden tijdens de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat deze eerste asielaanvraag negatief werd afgesloten door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij in 2006 tweemaal te zien was op de televisie tijdens hongerstakingen waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat om deel te nemen aan hongerstakingen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

2.2. Verwerende partij voert aan dat het verzoekschrift geen ernstig middel bevat.

Het middel wordt hieronder ondernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden. Bovendien wordt vastgesteld dat verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van verzoeker onderscheidt en erin geslaagd is dit vrij omstandig te beantwoorden. De exceptie wordt derhalve niet bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"Dat verzoeker als enig middel aanvoert de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen);

Doordat artikel 51/8 tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld. "

Dat in het arrest van het Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994 het volgende werd overwogen in verband met artikel 50, derde en vierde lid (dat bij wet gewijzigd is, zijnde art. 51/8, eerste lid):

"... De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen. Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarbij de vreemdeling:

a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; en hij de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; en

c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren. Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die "betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.";

Dat op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid kan weigeren een aanvraag in overweging te nemen enkel als er geen nieuwe elementen aanwezig zijn;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, zonder de schending van deze wettelijke bepaling, niet kan beslissen dat de aanvraag d.d. 12 mei 2009 niet in overweging kan genomen worden omdat verzoeker naar aanleiding van zijn laatste asielaanvraag nieuwe elementen aanhaalt m.n. een attest van de Iraanse ambassade, nationaliteitsbewijs en bewijs van deelname aan activiteiten in België waarvan de Iraanse overheid op de hoogte is en hem hierom dreigen te vervolgen in geval van actuele terugkeer naar Iran;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hierdoor bovenvermelde wettelijke bepalingen schendt;

Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Doordat onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ten onrechte oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voren brengt en dat er, wat hem betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980;

Terwijl verzoeker niet de kans heeft gekregen deze nieuwe gegevens toe te lichten ingevolge een gehoor;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht (de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) in zich draagt."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding

toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verwerende partij is verder van mening dat uit de motivering van de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid handelde en dit conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van Vreemdelingenwet inclus. Bij citering van artikel 51/8 van Vreemdelingenwet wijst verwerende partij erop dat daar verzoekers eerste asielaanvraag werd afgewezen, verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag dient te voldoen aan de vereisten van hogergenoemd artikel van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt dat door verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van voornoemd artikel werden aangebracht, noch dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bij citering van de bestreden beslissing duidt verwerende partij erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk zorgvuldig en correct te werk is gegaan. Verwerende partij duidt er ten slotte op dat de vage en geheel ongestaafde beschouwingen van verzoeker aan de bestreden beslissing geen afbreuk kunnen doen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning

aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.4. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing, daar verwerende partij de door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen, met name een attest van de Iraanse ambassade, een nationaliteitsbewijs en een bewijs van deelname aan activiteiten in België waarvan de Iraanse overheid op de hoogte is en hem hierom dreigen te vervolgen in geval van actuele terugkeer naar Iran, niet heeft aanvaard als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat hij niet de kans heeft gekregen deze nieuwe elementen toe te lichten ingevolge een gehoor.

Er dient opgemerkt te worden dat de elementen die verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, namelijk een nationaliteitsbewijs, een attest van de Iraanse ambassade en een doktersattest, weliswaar ‘nieuw’ kunnen zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Er dient bovendien opgemerkt te worden dat verzoeker ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag zelf het volgende stelt: *“Ik weet dat mijn problemen nog steeds bestaande zijn en dat zal altijd zo blijven. Ik heb al eerder verklaard dat ik helderziende ben en dat ik hierdoor vervolgd werd in Iran”*. Verzoeker baseert zich ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag aldus nog steeds op de feiten en verklaringen die hij bij zijn eerste asielrelaas uiteenzette.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij, als nieuw element, tevens *“een bewijs van deelname aan activiteiten in België waarvan de Iraanse overheid op de hoogte is en hem hierom dreigen te vervolgen in geval van actuele terugkeer naar Iran”* heeft aangebracht, dient opgemerkt te worden dat dit niet uit de stukken van het administratief dossier blijkt. Verzoeker vermeldde tijdens zijn verhoor: *“Op 10 en 21 april 2006 was ik tweemaal op de zender RTBF te zien tijdens de hongerstakingen in Brussel (naast het tramstation)”*, maar hij heeft niet verklaard dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn en hem omwille van deze deelname aan hongerstakingen in België zouden dreigen te vervolgen bij een eventuele terugkeer. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij in 2006 tweemaal te zien was op de*

televisie tijdens hongerstakingen waarbij opgemerkt moet worden dat het de betrokkene vrij staat om deel te nemen aan hongerstakingen". Bijgevolg kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet op goede gronden kon beslissen om zijn tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen, daar hij voornoemd element niet heeft aangevoerd op de wijze waarop hij beweert in het verzoekschrift.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen 'nieuwe gegevens' uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast ter zake ligt nochtans bij verzoeker (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). Er wordt door verzoeker niet aangetoond dat hij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Hieruit volgt dat de kritiek van verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken, gelet op de 'nieuwigheid' van de door hem aangebrachte elementen, diende te beslissen tot in overwegingname van zijn asielaanvraag, niet dienend is daar hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat de door hem aangevoerde 'nieuwe gegevens' 'nieuwe elementen' zijn in de zin van de genoemde wetsbepaling. Verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat hij de kans niet heeft gekregen de door hem aangevoerde nieuwe gegevens toe te lichten ingevolge een gehoor, dient het volgende opgemerkt te worden.

De hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt mondeling heeft kunnen uiteenzetten in zijn tweede asielaanvraag tijdens een gehoor op 4 augustus 2009 en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en heeft niet gestoeld op een correcte feitenvinding. Verzoeker maakt dienvolgens een schending van de door hem aangehaalde bepalingen geenszins aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET